

ISPASIRE PRIN CREDINTA

Să deschidem Bibliile la Romani 10.17:

„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Ce verset simplu, ce lucru simplu, dar cu o însemnătate atât de mare! Uneori, lucrurile simple înseamnă foarte mult pentru noi.

„Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

În timp ce mă rugam, în dimineața aceasta, pe lângă gândul acesta am avut deja în minte încă câteva gânduri și apoi mi-a venit titlul acesta: „Ispășirea prin credință”, deși nici nu mă rugam în legătură cu aceasta. Mă rugam pentru serviciu și vorbeam cu Domnul, iar în timp ce făceam aceasta, mi-au venit la ureche cuvintele: „Ispășirea prin credință”. Am rămas cu gândul la aceste cuvinte și am început să spun: „Ispășirea prin credință, Ispășirea prin credință”, iar pe măsură ce cugetam la acest titlu, a început să se deschidă totul, așa că în seara aceasta aș vrea să împărtășesc cu voi acest gând proaspăt de la Dumnezeu. Nu aceasta este direcția în care intenționez să merg, dar Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu trebuie să ne folosim propria minte ca să înțelegem lucrurile, fiindcă avem un Tată ceresc care ne iubește atât de mult încât nu ne lasă în voia propriei noastre înțelegeri.

Așadar, astăzi aș vrea să vă vorbesc despre „Ispășirea prin credință”, iar pentru aceasta vom citi împreună din Efesenii 2.4-10:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,

ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

Noi înțelegem că suntem zidiți în Hristos să umblăm în faptele bune pe care le-a rânduit Dumnezeu mai dinainte. El ne-a creat și suntem lucrarea mâinilor Sale, pentru a împlini scopul Său, deoarece Dumnezeu are un Plan prin care vom ajunge în acest Tărâm.

Noi suntem salvați prin har, dar harul nu este ceva care atârână undeva, ci există un mecanism prin care suntem atașați acestui mare har.

Noi suntem salvați prin har, prin credință, ceea ce înseamnă că este nevoie de credință ca să recunoaștem harul. Este nevoie de credință ca să recunoaștem că suntem parte din har, iar pentru a face parte din har, trebuie să avem credință. Așadar, este nevoie de credință, iar aceasta nu vine de la noi, ci este un dar al lui Dumnezeu. Noi nu ne putem face pe noi înșine să avem credință, nu putem încerca să avem credință, ci ori o avem, ori nu o avem. Deci, nu putem spune: „Voi crede. Mă voi determina să cred.”, ci ori vom crede, ori nu vom crede. Dacă încercăm să ne determinăm să credem ceva ce știm în inima noastră că nu este adevărat, tot nu vom crede, indiferent cât de des vom repeta că credem.

De exemplu, dacă vom încerca să ne convingem pe noi înșine că iarba este albastră și că cerul este verde și vom spune: „Te înșeli, eu voi crede că iarba este albastră și că cerul este verde”, vă spun, prieteni, că în inima noastră vom spune întotdeauna: „Nu cred că acesta este adevărul.” În inima noastră vom spune: „Mă îndoiesc, pentru că nu este ceea ce văd cu ochii mei, nu este ceea ce cred cu adevărat, ci doar spun ceea ce mi-a spus altcineva, încerc să cred ceea ce scrie în

cartea de știință, ceea ce afirmă altcineva.”

Așadar, credința nu poate fi fabricată, nu poate fi învățată și nu poate fi luată așa cum luăm o răceală, ci este ceva ce vine de la Dumnezeu, este dată de El, dar vine prin auzire, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, dacă dorim să avem credință ca să putem birui îndoielile, soluția este să auzim Cuvântul lui Dumnezeu. Soluția nu este să facem investigații științifice pentru a ne lămurii îndoielile! Uitați de îndoielile voastre, de întrebările voastre! Dacă vreți să aveți credință, voi trebuie să veniți la Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să auziți Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar cum veți auzi Cuvântul lui Dumnezeu fără predicarea Evangheliei? Credința vine prin auzire, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că El a ales să-i mântuiască pe cei ce erau pierduți, prin nebunia propovăduirii crucii. Aceasta este calea lui Dumnezeu dacă dorim să avem credință, să intrăm sub predicarea unsă a Cuvântului și să auzim ceea ce este spus. De aceea, mulți oameni sunt cuprinși de duhul de îndoială, pentru că îndoiala este un duh. Și frica este un duh, iar noi trebuie să recunoaștem că ele sunt duhuri. Înseamnă că nu voi sunteți cei care vă îndoiiți, ci este un demon care vine și încearcă să vă aducă în minte gânduri de îndoială, iar următorul lucru este că veți spune: „Am o întrebare. Lucrul acesta nu poate fi adevărat, de aceea, trebuie să mă separ pentru o vreme de biserică pentru a-mi da seama dacă cred sau nu.”

Dacă vă separați de singurul lucru care vă aduce credință, atunci credința voastră nu va crește niciodată, veți fi cuprinși de îndoieli, veți fi subjugați de un duh de îndoială și veți deveni un necredincios. Voi nu trebuie să vă separați de singurul lucru care poate rezolva problema, fiindcă există un singur lucru care poate rezolva problema credinței, iar acesta este auzirea Cuvântului.

Așadar, când vine îndoiala, teama, îngrijorările, frica, spuneți: „Înapoia Mea, Satană!”, pentru că acesta este un duh. Noi suntem în război duhovnicesc, iar aceste lucruri nu vin de la noi, ci vin la noi, de aceea, să nu-l acceptați spunând că provine de la voi. Nu spuneți: „Am îndoieli”, pentru că diavolul are îndoieli, nu noi. El încearcă să pună gânduri de îndoială în mintea noastră, dar nu noi suntem aceia, ci este el. Nu contează dacă în mintea noastră se ridică o întrebare sau o îndoială, fiindcă noi credem, credem că Cuvântul este adevărat, că Biblia este adevărată, că Mesajul este corect. Astfel, când vine îndoiala, o respingem în Numele lui Isus Hristos, pentru că credem. Cine ne dă credința? Auzirea Cuvântului

lui Dumnezeu. Aleluia!

Să mergem la Romani 4, pentru că sunt câteva versete pe care aş vrea să le citesc.

Există un tipar definit pentru oamenii care cad. Cineva le ridică o întrebare în minte, se îndoiesc ei de ceva sau există ceva ce nu înţeleg, dar în loc să vină în locul în care pot găsi soluția pentru aceasta, încep să se separe încet, încet de Mesaj sau de mesager, de slujbă, apoi încep să se retragă, dar tot ceea ce fac este să se predea unui duh. Este uimitor faptul că cu cât se îndepărtează mai mult de Cuvânt, cu atât influența duhurilor în viața lor este mai puternică.

Așadar, este un tipar definit care se aplică de fiecare dată. Romani 4.1-5:

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?”

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.”

Vedeți, Pavel nu a spus că Avraam a fost neprihănit, deoarece el nu a fost socotit neprihănit din pricina faptelor lui, pentru ceea ce a făcut el, ci a fost socotit neprihănit din pricina credinței lui. Deci, nu este din pricina faptelor, pentru că atunci Avraam ar fi putut să se laude și să spună: „Priviți ce am făcut eu!”, dar adevărul este că el nu a făcut nimic. Tot ce a făcut Avraam a fost că atunci când a venit Dumnezeu la el și i-a spus: „Vei avea un fiu”, a crezut. Ce a fost Aceasta? Cuvântul pentru ziua lui. Acela a fost Cuvântul proaspăt pentru ziua lui, nu a fost: „Voi crea un Eden”, sau: „Voi construi o arcă”. Toate acestea au fost împlinite în trecut, de aceea, ceea ce a venit la Avraam a fost o descoperire proaspătă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru ziua lui, a fost: „Tu vei avea un fiu și vei fi tatăl națiunilor.” Astfel, tot ce a trebuit să facă Avraam a fost să creadă ceea ce i s-a spus. El ar fi putut crede cât ar fi vrut în arca lui Noe, ar fi putut crede oricât ar fi

putut în creație, dar această credință nu i s-ar fi socotit niciodată ca neprihănire, deoarece singura cale de a fi socotit neprihănit era să creadă Cuvântul lui Dumnezeu care venea chiar atunci la el.

Acesta este tiparul care a fost așezat și care rămâne adevărat pentru tot restul timpului.

„...pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.”

Deci, nu omul este neprihănit, ci „credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.” De aceea, dorința noastră este să-l zdrobim pe diavol chiar acum pentru că el este un mincinos atât de alunecos și de viclean încât ne va spune că din cauză că am strigat la soția noastră sau pentru că am fost severi cu copiii, pentru că am mințit la locul de muncă sau pentru că am trișat în vreun fel, nu suntem neprihăniți. Adevărul este că noi nu am fost neprihăniți nici măcar o zi din viața noastră, dar am fost socotiți neprihăniți pentru că am crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem socotiți neprihăniți, dar nu pentru că am câștigat aceasta; nu este ca și cum am câștiga niște bani care au fost depuși în contul nostru din pricina muncii depuse, nu, ci am primit o plată de la Dumnezeu. Cum vine aceasta? Când Dumnezeu vede un credincios care crede ceea ce a spus El, îl socotește neprihănit, iar atunci acel credincios are un belșug de neprihănire, este la fel de neprihănit ca și Dumnezeu. De ce? Pentru că Dumnezeu Însuși l-a declarat neprihănit. Aleluia!

Aceasta înseamnă că înafara bisericii putem duce o viață după placul nostru? Categorie nu! Aceasta nu este o îngăduință ca să păcătuim. Noi trebuie să-i dăm cezarului ce este al cezarului, dar oricât vom face aceasta, nu va fi niciodată echivalent cu neprihănirea, pentru că nu există nimic care să ne poată despărți de condiția noastră hibridă.

Singurul lucru care ne aduce la împăcarea cu Dumnezeu este Ispășirea făcută în Sângele care a fost vărsat la Calvar și ne-a cumpărat înapoi la Dumnezeu, iar acum putem fi acoperiți în acel Sânge. Dar cum putem fi acoperiți de Sângele care a curs pe pământ și care S-a întors în pământul Iudeii? Aceasta este întrebarea. Cum pot fi acoperit de Sângele care a fost vărsat cu două mii de ani în urmă?

Tiparul care a fost adevărat întotdeauna este adevărat și acum: ne este socotit în dreptul nostru.

„Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.” (v. 6).

Când ne punem pe genunchi să ne rugăm, diavolul ne face să ne simțim osândiți pentru ceea ce am făcut, iar atunci simțim dintr-o dată că nu ne mai putem apropia de Dumnezeu: „Cum pot să-L rog pe Dumnezeu să mă vindece când în viața mea se petrec toate aceste lucruri?”

Prieteni, noi nu am fost socotiți niciodată neprihăniți prin faptele noastre. Gândiți-vă la curvele care au venit la Isus; gândiți-vă la femeia care a fost prinsă în preacurvie și a fost aruncată la picioarele Lui, după care I-au spus: „Legea spune că trebuie omorâtă cu pietre!” Ea nu a avut timp să îndrepte lucrurile, să pună totul în ordine, nu a avut timp să fie fată bună măcar o săptămână înainte de-a ajunge înaintea lui Isus, ci s-a văzut la picioarele Sale, prinsă chiar în timpul adulterului. Dar ea a găsit pe Cineva care nu avea să arunce nici măcar o piatră în ea, ci a privit-o și i-a zis: „Nici eu nu te osândesc. Du-te și nu mai păcătui.” Amin! Isus nu i-a spus: „Întoarce-te după ce te vei comporta bine o perioadă, iar atunci vom avea o discuție.” Amin!

„Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” (v. 7-8).

Aici nu scrie că este ferice de omul care nu păcătuiește, ci scrie: „Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Cu alte cuvinte, este ferice de omul căruia nu i se socotește păcatul, ci i se socotește neprihănirea.

Să mergem în Matei 9. Iubim Cuvântul lui Dumnezeu.

Prieteni, tot ce trebuie să facem noi este să pierdem toate ideile noastre denominaționale, toate ideile noastre pentecostale. Penticostalismul este ca și armenismul, adică: „Sunt mântuit astăzi, dar totuși nu sunt mântuit. Astăzi sunt în harul lui Dumnezeu, dar mâine nu mai sunt acolo. Sunt înăuntru, apoi sunt înafară. Acum fac bine, dar mâine nu mai fac bine. Dumnezeu este mulțumit de mine acum, dar în clipa următoare nu mai este mulțumit.” Aceasta este o veche părere pentecostală, dar în Evanghelie nu scrie nicăieri așa ceva.

Deci, Matei 9.18-22:

„Pe când le spunea Isus aceste vorbe, iată că a venit unul din fruntașii sinagogii, I s-a închinat și I-a zis: „Fiica mea adineauri a murit, dar vino de pune-Ți mâinile peste ea, și va învia.”

Isus S-a sculat și a plecat după el, împreună cu ucenicii Lui.

Și iată că o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge, a venit pe dinapoi și s-a atins de poala hainei Lui.

Căci își zicea ea: „Numai să mă pot atinge de haina Lui, și mă voi tămădui.”

Isus S-a întors, a văzut-o și i-a zis: „Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit.” Și s-a tămăduit femeia chiar în ceasul acela.”

Cine a tămăduit-o? Isus? Nu, credința ei a tămăduit-o. A tămăduit-o faptul că s-au pus mâinile peste ea? Nu, credința ei a făcut aceasta. Credința ei L-a mișcat pe Dumnezeu, care a făcut ca o putere să se scurgă din Hristos, iar El a spus: „Am simțit că din Mine a ieșit o putere.” El nu a avut nici o idee; nu El a căutat-o pe femeie, ci ea a venit la

El, iar prin credința ei, a putut să ia ceva de la El. A putut să ia putere din El, prin propria sa credință, iar când a făcut aceasta, El i-a spus: „Credința ta te-a tămăduit.”

Vedeți? Nu rugăciunea, nici ungerea cu untdelemn nu a făcut ca ea să fie tămăduită, ci credința ei a făcut aceasta.

Untdelemnul nu vă va vindeca niciodată pentru că nu există proprietăți de vindecare în el, iar mâinile care sunt puse peste voi sunt mâinile unui om păcătos, așa că nu vă vor vindeca niciodată. Dar cine o face? Credința în Cuvântul lui Dumnezeu care spune: „Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”

Așadar, noi credem Cuvântul lui Dumnezeu, nu credem în aceste mâini de carne.

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.” (Iacov 5.14).

Deci, nu este untdelemnul, ci este credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă El ar fi spus: „Să fie turnat pământ peste ei”, atunci ar funcționa aceasta; dacă ar fi spus: „Rulați-i ca pe o clătită și aruncați-i în lac”, ar funcționa aceasta, pentru că noi

avem credință în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu este untdelemnul, nu sunt mâinile, nu este omul, nu este slujba, ci este credința în Cuvântul lui Dumnezeu, iar aceasta funcționează de fiecare dată.

Soldații au smuls hainele lui Isus, s-au atins de haina Sa, de toată haina Sa, nu doar de marginea ei, dar nu a existat nici o putere de vindecare în ea pentru că nu s-au ales cu nimic. Dar această femeie micuță s-a atins de marginea hainei Sale deoarece credea că dacă se atinge de ea, se va tămădui.

Prieteni, puterea de vindecare nu se afla în haina Lui, ci în credința ei. Astfel, dacă am putea găsi haina Lui și s-o aducem astăzi aici, dacă am putea s-o atingem, ea nu va putea să ne izbăvească și nici să ne vindece pentru că nu are această putere. Credința noastră este cea care face aceasta, iar credința este un dar al lui Dumnezeu.

Să mergem înapoi în Matei 9.1-2:

Isus S-a suit într-o corabie, a trecut marea și a venit în cetatea Sa.

Și iată că l-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Vedeți, Isus le-a putut vedea credința. El poate vedea credința noastră. Cum? Prin ceea ce facem.

Noi putem spune oricât vrem că credem că Isus Se află în chipul Miresei, că El este în Mireasă; putem crede că El este într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, dar dacă refuzați să mergeți la biserică și să aveți părtășie cu frații voștri, faptele voastre mărturisesc că nu credeți. De ce? Țineți minte, prieteni, că atunci când Pomul Mireasă a fost mâncat până la pământ, când viermele acela a venit și a mâncat totul, el a mâncat roadele, părtășia, a supt toată Viața, iar Dumnezeu a început să restituie totul înapoi.

Astfel, înainte ca noi să ajungem la roade, trebuie să ajungem la părtășie, dar dacă nici măcar nu avem părtășie unii cu alții, ci ridicăm garduri, facem tabere, stăm acasă, nu putem găsi o biserică la care să mergem, nu vom ajunge niciodată la roade. Poate credem că suntem cea mai duhovnicească persoană din lume, că avem cea mai mare descoperire din lume, dar dacă nu plătim zeciuială, dacă nu venim la biserică, nu luăm Cina și nu participăm la spălarea picioarelor, atunci

descoperirea noastră este mai mică decât descoperirea unui baptist.

Poate spuneți: „Înțeleg cele șapte Peceți, fratele Branham a făcut aceasta, am studiat Mesajul, am înțeles ce s-a petrecut în timp, am deslușit ce se petrece în politică și am o descoperire adâncă”, dar dacă nu veți plăti zeciuială, nu veți lua Cina, nu veți merge la biserică, nu aveți un păstor, atunci nu aveți nici măcar descoperirea unui baptist. Există bapțiști care au o descoperire mai mare decât voi asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că voi trebuie să păziți tot Cuvântul. Amin! Acea nu este decât o altă șmecherie a diavolului: dacă nu poate să vă doboare într-o parte, va încerca în partea cealaltă.

„Și iată că l-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Aș vrea să vă gândiți la aceasta, prieteni. Nu citiți un verset biblic doar ca pe un verset pe care vreți să-l memorați sau să-l puneți pe frigider! El a privit la credința lor! Nu numai la credința aceluia om, ci și la credința prietenilor lui. El a privit la credința lor, la faptul că ei au recunoscut că în Isus exista Ceva ce nu puteau găsi în altă parte. Astfel, ei au trecut prin dureri mari ca să-l poată aduce pe omul acela la Cuvântul făcut trup, iar când au ajuns la El, Isus le-a văzut credința reală, așa că s-a uitat la omul acela și i-a spus: „Păcatele îți sunt iertate!” Vedeți, El nu i-a spus: „Ești vindecat de boala ta”, ci i-a spus: „Păcatele îți sunt iertate!” Omul acela nu a cerut niciodată aceasta, el nu se pocăia, nu a mers în rândul de rugăciune din seara aceea, nu a existat o chemare la altar, nu a repetat ceva după Isus, nu a existat o anumită rugăciune pe care trebuia s-o spună, nu a existat o anumită formă sau structură, dar El le-a văzut credința și l-a declarat pe om eliberat de păcat. Aleluia!

Prieteni, trebuie să încetăm cu gândirea tradițională. Isus nu a făcut niciodată o chemare la altar, nici măcar o dată în toată slujba Sa. Desigur, nu este greșit să avem o chemare la altar. Fratele Branham a spus că el a făcut chemări la altar și atunci când era metodist și după aceea. Chemarea la altar este în ordine, nu este greșită, dar Isus nu a avut nevoie de o chemare la altar pentru mântuire, El nu a avut nevoie ca cineva să repete sau să rostească anumite versete, pentru că există un singur lucru de care avem nevoie pentru mântuire, iar acesta este credința. Astfel, când le-a văzut credința, Isus i-a declarat mântuiți.

„Și iată că unii din cărturari au zis în ei înșiși: „Omul acesta hulește!”

Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?

Căci ce este mai lesne? A zice: „Iertate îți sunt păcatele” sau a zice: „Scoală-te și umblă”?

Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele...” (v. 3-6).

Când a început slujba Fiului omului, în zilele noastre, a început prin slujba unui om numit William Branham. Dar unde se regăsește ea astăzi? Într-o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare, iar Fiul omului are putere să ierte păcatele, dar nu din ceruri, ci are putere să le ierte de pe pământ. Cine? Fiul omului. Unde este El? În chipul Miresei. Așadar, astăzi există încă pe pământ o putere care să ierte păcatele. Unde este ea? În Fiul omului.

„Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele –, Scoală-te”, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul și du-te acasă.”

Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă.” (v. 6-7).

De ce? Pentru că vindecarea voastră fizică a fost asigurată odată cu mântuirea. Dacă puteți crede că sunteți mântuiți, puteți crede și că sunteți vindecați. Isus ne-a arătat că nu este nici o diferență. Astfel, acestui om i s-a spus că păcatele lui sunt iertate: „Iertate îți sunt păcatele.”

Dar acest om nu a dus nici o jertfă la altar, iar Isus nu fusese încă răstignit. Cum au putut fi iertate păcatele sale, dacă Isus nu fusese încă răstignit și omul nu a adus nici o jertfă? În același fel în care a fost socotit și Avraam neprihănit, pentru că el a crezut în Cuvântul făcut trup. Aleluia!

Să mergem în Luca 7.36-50:

„Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.

Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului. A adus un vas de alabastru cu mir mirositor

și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult și le

ungea cu mir.

Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.”

Vedeți, ea nu fusese o păcătoasă, ci era o păcătoasă.

În acel moment al vieții ei, ea era o păcătoasă.

„Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” „Spune, Învățătorule”, I-a răspuns el.

„Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt, cu cincizeci.

Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.”

Apoi S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.

Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.

De aceea îți spun: ‘Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.’”

Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”

Cei ce ședeau cu El la masă au început să zică între ei: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?”

Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

Să ne gândim, prieteni. Femeia aceasta nu a rostit rugăciunea unei păcătoase și nu

a adus un miel la Templu, iar Isus nu murise încă. Dar ce a făcut ea? Ce a făcut femeia ca să merite să-i fie iertate păcatele care erau multe? Ea era fără păcat, fără pată, albă ca zăpada și fără zbârcitură, dar ce a făcut pentru aceasta? A venit la Cuvântul făcut trup. Amin! Ea a recunoscut Cuvântul pentru ziua ei, a știut că Acela era Hristos, Domnul, și a venit la El în starea ei păcătoasă, cu multe păcate. Și ce a făcut Isus? El nu i-a spus: „Voi vorbi cu tine numai după ce te vei întoarce înapoi și îți vei cere iertare de la toate femeile cu a căror soți ai curvit.” Vedeți, El nu i-a spus: „Vom putea vorbi după ce vei îndrepta totul.” Nu! Dimpotrivă, când ea a venit la Cuvânt, când L-a recunoscut și a fost dispusă să ia ocară respingerii Lui, a primit-o. Picioarele Lui murdare erau un semn că El era respins. Ei L-au invitat la sărbătoare, dar a fost respins când a ajuns acolo. El este invitat în fiecare duminică în biserici: „Doamne, vrei să vii?”, dar este respins când ajunge acolo: fără ungere, fără ca picioarele să-l fie spălate, fără lacrimi de pocăință, fără un serviciu făcut în cinstea Domnului. Nu există nimic din toate acestea.

Ei spun: „Doamne, vrei să vii la serviciul de astăzi?”, apoi neagă Cuvântul deplin, iar când cineva neagă Cuvântul, Îl respinge pe Hristos. El vine duminică de duminică, este invitat săptămână de săptămână în casa lui Simon, dar nu este nici măcar un pic binevenit, ci este respins și stă acolo cu picioarele nespălate, un semn al respingerii Sale. Nimeni nu-i dă sărutare de bun venit și nimeni nu-L unge cu untdelemn. Dar acolo a venit o păcătoasă care a recunoscut Cine era în mijlocul lor, care a recunoscut că acolo stătea Cuvântul făcut trup. Astfel, s-a dus acolo plângând, în starea ei păcătoasă, total nedemnă, fără nici o neprihănire a sa, fără șansă, fără să spună ceva, a deschis cutia cu mir mirositor, a plâns și i-a spălat picioarele cu lacrimile ei, iar cu părul capului ei a început să șteargă respingerea lui Isus Hristos, respingerea Cuvântului manifestat și a lut-o asupra ei.

Când venim la acest Mesaj, noi venim la Isus Hristos care stă cu picioarele murdare pentru că a fost respins pe deplin de această lume, a fost respins de sistemele bisericesti, de „Simoni”, dar noi, păcătoșii, știm că El este Domnul nostru, știm că acest Cuvânt respins este El și dorim să luăm ocară Sa. O luăm cu bucurie asupra noastră și o purtăm, o spălăm cu lacrimi de pocăință. Luăm asupra noastră toată ocară Lui, toată respingerea Lui, toate numele care ne sunt atribuite. Putem fi numiți eretici, nebuni, cu mintea tulbure, această învățătură poate fi numită ca venind de la diavolul, putem fi numiți oricum, dar vom lua toată această ocară asupra noastră cu bucurie și o vom purta zi de zi. Vom accepta ocară Lui cu bucurie, vom lua toate acestea și Îi vom da ce este mai bun în noi, Îi vom aduce

slavă, Îl vom mări și ne vom închina Lui ca o ungere, ca o mireasmă care miroase plăcut înaintea Domnului.

Când faceți aceasta, nu contează ce cuvinte spuneți, nu contează dacă îngenuncheați la altar sau la locul vostru, dacă umblați de-a lungul străzii, dacă spuneți ceva sau tăceți, pentru că însuși faptul că recunoașteți Cuvântul făcut trup, că luați ocară Lui asupra voastră, va face ca păcatele voastre să fie iertate.

Isus nu a spus: „Repetă după Mine”, „Citește aceste versete”, sau: „Vino la școală!”

Când femeia a recunoscut Cine era în mijlocul lor și a vrut să-l dea totul, să ia toată ocară și respingerea Lui asupra ei, a fost mântuită.

Noi L-am văzut pe Isus cu picioarele murdare și respins, dar am venit la Mesaj și am recunoscut cu bucurie Cine era El. Noi Îl vedem și spunem: „Acesta este Domnul nostru, Mântuitorul nostru, Cel care a murit pentru mine; El este Cuvântul, Cuvântul făcut trup care a fost respins pretutindeni de „Simoni”, dar pe noi nu ne interesează ce au făcut ei, ci Îi vom spăla picioarele și I le vom săruta, vom lua murdăria asupra noastră. Puteți să-L numiți cum vreți și puteți să mă numiți și pe mine oricum vreți, pentru că nu-mi pasă. Pentru noi este o onoare să purtăm ocară Lui; este o onoare să purtăm respingerea și batjocura Sa.

Ce este aceasta? Aceasta este mântuirea noastră, prieteni. Aceasta este credința noastră în acțiune, iar credința noastră în El este ceea ce ne mântuiește. El a spus: „Credința ta te-a mântuit.” Nu rugăciunea ta.

Mulți oameni fac rugăciuni, dar aceasta nu înseamnă nimic. Mulți oameni au venit la altare, au făcut promisiuni, s-au predat, au repetat după predicator, au făcut tot felul de fapte, dar aceasta nu a însemnat nimic. Cuvintele voastre nu înseamnă nimic, credința voastră este aceea care vă mântuiește. Credința în ce? În Cuvântul manifestat pentru ziua noastră. Este ușor să credem în ceva ce s-a petrecut cu două mii de ani în urmă și nu purtăm ocară pentru ceva ce s-a petrecut cu mii de ani în urmă, ci trebuie să purtăm ocară pentru ceea ce se petrece chiar acum, astăzi, pentru Cuvântul făcut trup în clipa aceasta. Acesta este respins acum, nu ceea ce a fost respins cu mii de ani în urmă pentru că noi nu putem să ne întoarcem înapoi și să facem ceea ce a făcut femeia aceea. Lucrul acela a fost pentru ziua ei. Noi nu putem repeta ceea ce au făcut Avraam, Moise sau Noe, nu putem repeta ceea ce a făcut altcineva într-o altă zi, pentru că El Și-a schimbat

masca și a continuat s-o schimbe, iar mântuirea a însemnat întotdeauna a recunoaște ceea ce s-a petrecut în ziua respectivă. Mântuirea noastră este să credem ceea ce se petrece în ziua noastră, nu este ceea ce facem noi, nu este faptul că mergem la biserică, nu este o mărturisire că credem Mesajul, nu este faptul că aducem Mesajul aproape. Toate acestea nu înseamnă nimic. Putem să ne îmbrăcăm decent, putem să ne comportăm bine, putem să spunem ceea ce trebuie și cu toate acestea să fim cât se poate de pierduți. De ce? Pentru că trebuie să credem, pentru că prin credință suntem mântuiți. Amin!

În predica „Paradox” citim:

„Nu este necesar să veniți aici sus, să îngenuncheați și să vă rugați până când sunteți mântuiți. Voi sunteți deja mântuiți, dar trebuie să acceptați aceasta. Nu rugăciunea voastră face aceasta, pentru că voi sunteți mântuiți prin credință, nu prin rugăciune. „Prin credință sunteți mântuiți.”

Nu este nimic în neregulă cu rugăciunea. Noi trebuie să ne rugăm, dar faptul că spunem o rugăciune nu ne va mântui. Credința este aceea care ne mântuiește. Aleluia!

Să mergem în Luca 8.11-12. Aici Isus spune pilda Semănătorului care seamănă sămânța.

„Iată ce înțeles are pilda aceasta: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum sunt cei ce aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți.”

Ați înțeles aceasta? Aici este Sămânța căzută lângă drum. Dar nu acesta a fost locul ales în care trebuia să cadă sămânța. Pământul ales și rânduiește mai dinainte pentru a primi Sămânța este pământul bun. Dar pământul despre care am citit în versetul acesta este pământul de lângă drum. Sămânța cade acolo și pământul o primește, ceea ce înseamnă că ei aud Cuvântul. Dar diavolul vine și o ia din inima lor, ca să nu creadă și să fie mântuiți. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că dacă ei primesc Sămânța și cred, Dumnezeu trebuie să-i salveze. Atunci, El nu ar avea de ales. Acesta este adevărul, Aceasta este Scriptura.

Biblia spune că noi suntem mântuiți prin har, prin credință, ceea ce înseamnă că dacă aveți credință, puteți fi mântuiți. Nu o așa-zisă credință, nu credința unui

papagal: „Spune ce zice predicatorul! Spune ce zice altcineva!” Nu! Tu trebuie să ai credința originală în Cuvântul pentru ziua ta. Dar ce se întâmplă? Când este semănat Cuvântul lui Dumnezeu și omul îl primește, vine diavolul și îl scoate afară pentru ca omul acela să nu creadă și să nu fie mântuit.

Sămânța este rânduită pentru pământul bun.

Să mergem în Marcu 4.11-12:

„„Vouă”, le-a zis El, „v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde, pentru ca , măcar că privesc, să privească și să nu vadă și, măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele.”

Isus trebuia să vorbească în pilde pentru că dacă ei ar fi primit Cuvântul și ar fi crezut, ar fi fost mântuiți. Dar intenționa să-i mântuiască numai pe cei cu pământul bun, pe aleșii acelei zile, cu Sămânța pentru acea zi. Aceia erau cei rânduiți mai dinainte pentru mântuire, așa că El a trebuit să vorbească în pilde. De aceea, fratele Branham a spus că „El a trebuit să spună lucrurile în așa fel încât ei să rămână pe dinafară.” El a trebuit să vină și să spună lucrurile în așa fel încât să fie greu de acceptat, a trebuit să spună lucruri care erau greu de înțeles.

Profetul lui Dumnezeu a trebuit să nu țină linia dreaptă de la începutul până la sfârșitul serviciului, ci a trebuit s-o frângă, să meargă în zigzag, a trebuit să vorbească despre un subiect, apoi despre altul, apoi să spună o poveste care să nu aibă nimic a face cu ceea ce spusese înainte, iar apoi să zică: „Dacă sunteți duhovnicești, veți înțelege.” De ce? Pentru că nu este pentru toți. Dacă ar fi așezat totul simplu și clar, a=b=c=d, oricine ar fi primit cele spuse și le-ar fi crezut, iar atunci ar fi fost mântuiți, dar aceste lucruri trebuiau vorbite așa. El a trebuit să ia un om cu educație de șapte clase, un om care atunci când a început nu a putut nici să citească versetele biblice, ci o ruga pe soția lui să le citească, pentru că El trebuia să ascundă totul, să descopere, iar după aceea să ascundă totul în simplitate. Lucrurile nu puteau fi făcute într-un fel simplu și clar, așa că mulți spun: „Am ascultat caseta, dar nu am putut să-i urmez gândul de la început la sfârșit.” Aleluia! Nu este vorba de a fi intelectual, nu este vorba despre studiu, ci totul este despre credință.

Înțelege sufletul vostru ce spune El? Există în interiorul vostru Ceva care se identifică cu Cuvântul? Este Ceva care spune: „Știu că este Adevărul! Știu că este Adevărul!” Nu pot s-o scriu pe o bucată de hârtie, nu pot scrie o formulă, nu pot să vă spun cum știu că este adevărat, dar dincolo de orice urmă de îndoială știu că Acesta nu este nimic altceva decât Adevărul.

Hattie Wright nu a știut nimic despre chimia sau fizica creației unei veverițe din nimic, nu a știut cum a fost posibil așa ceva și nu a putut explica nimănui aceasta, dar un lucru a fost clar pentru ea: că ceea ce auzeau urechile ei nu era nimic altceva decât Adevărul. Lui Dumnezeu i-a plăcut aceasta și a onorat-o pentru afirmația ei spunându-i: „Orice vei cere...” El nici măcar nu i-a spus ce să ceară, așa că femeia l-a întrebat pe fratele Branham: „Ce să cer?” „Nu știu”, i-a răspuns el. „Sora ta este în scaunul cu rotile, așa că poți cere vindecarea ei. Părinții tăi sunt săraci, poți cere bani. Poți avea orice. Dacă vei cere un milion de dolari, vor fi chiar aici.” Dar în femeia aceea era un caracter.

Credeți că ea a înțeles cum au fost create veverițele? Credeți că a înțeles cum a fost posibil ca un om care a stat în casa ei și a mâncat la masa ei, un om care a venit murdar de la vânătoria de veverițe, un bărbat pe care l-a văzut transpirat și pe care l-a văzut probabil plângând din când în când, să spună: „Tot ceea ce am spus, a fost: „O veveriță să apară pe ramura aceluia copac și așa a fost. Totul s-a petrecut întocmai cum am spus.” Credeți că ea a înțeles? Voi înțelegeți? Puteți să-mi explicați cum a fost posibil să vorbească și imediat să vină la existență veverițe? Ce elemente a luat când au fost create? A folosit alte elemente? Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat? Noi nu știm, dar credem și știm că acesta nu este nimic altceva decât Adevărul. A fost credința și va fi întotdeauna credința și nu are nimic a face cu cât de mult înțelegem.

Există oameni care înțeleg Mesajul până în adâncimea adâncimilor Sale, care nu merg la biserică, nu au păstor, nu-și plătesc zeciuiala, nu iau Cina, nu fac spălarea picioarelor, care nu se pot pune de acord cu nimeni, nu pot avea un păstor cu care să fie de acord și nu pot găsi o slujbă cu care să fie de acord. Să nu spuneți că înțelegeți pentru că nu înțelegeți nimic. Dar putem lua pe cineva care nu poate explica toate lucrurile, care nu poate lua Biblia și să vă explice totul, tot ceea ce a spus profetul, dar știe că este adevărat, iar viața lui arată că ceea ce crede este adevărat, că trăiește tot ceea ce a învățat. De ce o face? Nu știe.

Surorilor, de ce vă îmbrăcați în felul în care o faceți? Nu pot explica, dar cred că

Dumnezeu este Cel care face aceasta în voi. Aleluia! Diavolul vrea să ne facă să credem că trebuie să explicăm totul, el vrea să ne facă să credem că trebuie să înțelegem tot ce este vorbit. Voi știți că noi am încercat timp de cincizeci de ani să înțelegem ceea ce a spus profetul și că încă mai sunt lucruri care se desfășoară și care se deschid și astăzi din această taină. Oamenii care au spus cu patruzeci de ani în urmă că au înțeles tot, continuă să spună: „Wow, Biblia mea este o Carte nouă!” De câte ori poate deveni Biblia o Carte nouă? De fiecare dată când ascultăm o casetă, de fiecare dată când ascultăm un Mesaj, el devine încă o dată nou. Noi nu am înțeles încă totul, dar nici nu trebuie să înțelegem tot, ci trebuie să credem. Aleluia! Când crezi că ai înțeles totul, Dumnezeu aduce o răsturnare de situație și atunci spui: „Am înțeles greșit!„

În Romani 1.16 scrie:

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului.”

Am înțeles aceasta? Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, dar nu a tuturor oamenilor, ci numai a celor ce cred. Deci, în Evanghelia lui Isus Hristos există putere de mântuire, dar numai pentru cei care cred.

„deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” (v.17).

Dacă vom trăi vreodată Viața veșnică, aceasta va fi numai prin credință. De ce să nu începem s-o trăim acum dacă putem s-o trăim prin putere? Aleluia! Eu cred că noi facem aceasta.

Acum aș vrea să ne întoarcem la un pasaj al Scripturii deoarece vreau să revenim la ceea ce am văzut în Luca: „Fiul omului are putere să ierte păcatele.”

Să mergem în Marcu 16.15-16:

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

Înainte de a părăsi pământul, Isus a spus: „Tată, nu Mă rog doar pentru aceștia, ci și pentru toți aceia care vor crede prin Cuvântul lor.” El Se ruga pentru oamenii

care urmau să ia Mesajul și să-L frângă într-un fel în care nu a făcut-o El. Ați știut aceasta? Când Petru a intrat în camera de sus, înainte de ziua de Rusalii, era confuz cu privire la Cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la El și i-a spus: „Fiul omului trebuie să sufere, dar după trei zile va învia. Va fi tratat rău și trebuie să moară.”, dar Petru a răspuns: „Nu, aceasta nu se va întâmpla niciodată!” Și iată-l pe Petru negând Cuvântul și fiind confuz cu privire la El. El nu înțelegea că există o primă venire și o a doua venire, nu înțelegea ce se petrecea, nu înțelegea tot Cuvântul și nega Cuvântul în fața Cuvântului.

Apoi, a pus întrebări precum: „Când va veni Împărăția Ta, cine va sta la dreapta Ta și cine va sta la stânga Ta?” Vedeți, el era foarte confuz cu privire la Cuvântul pentru ziua sa. Apoi, a venit un moment când au plecat cei șaptezeci, pentru că El le spusese: „Dacă nu mâncați și nu beți trupul și sângele Meu, nu veți avea parte cu Mine.” Când au auzit aceasta, ei au spus: „Cine poate suporta vorbirea aceasta?” și au început să plece. Dar El a continuat: „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?... Cel care este aici, este chiar acum și în cer.” Atunci ei s-au uitat unii la alții și au zis: „Ești nebun! Cum spui că stai aici, dar ești și în cer? Cum adică Te-ai coborât și vei urca? Unde Te afli? Ești aici, dar ești și acolo? Ești pretutindeni?”

Ei au început să se îndepărteze de El zicând: „Nu putem înțelege!” Vedeți, ei nu înțelegeau ceea ce spunea El, nu avea sens pentru înțelegerea lor intelectuală. Ei luau totul firesc: mâncatul cărnii, băutul sângelui și se îndepărtau, dar El nu S-a dus după ei să le spună: „Veniți aici! Ați înțeles greșit. Lăsați-Mă doar să vă explic.” El nu trebuia să le explice nimic, pentru că nu căuta pe cineva care să creadă în explicații, ci căuta pe cineva care să creadă Cuvântul. Vedeți? El a vorbit Cuvântul, de aceea caută pe cineva care să creadă Cuvântul.

Ei au început să se îndepărteze de El din cauză că nu înțelegeau ceea ce spunea. El este Același în veci. Apoi S-a întors spre apostoli și le-a spus: „Voi nu vă duceți?” Atunci Petru s-a întors atât de confuz pe cât putea fi. El nu știa ce se petrecea, nu știa de ce se încheia trezirea, nu știa de ce nu era stabilită împărăția, nu știa de ce nu primeau mai multe arme ca să meargă să-i învingă pe romani, deci nu știa ce se petrecea. Nu știa unde se afla, dar era sigur de un lucru: „Unde să mergem? Numai Tu ai Cuvintele Vieții veșnice. Știm că ești Adevărat și că aceasta este bine. Nu înțeleg de ce nu mergem pur și simplu să luăm împărăția. Nu înțeleg de ce spui că trebuie să fii înjunghiat și că a treia zi vei învia din nou, dar știu că Tu ai Cuvintele Vieții veșnice.”

Isus nu l-a bătut cu mâna pe umăr și nu i-a spus: „Petre, ai făcut o treabă bună, ai înțeles.”, ci S-a uitat la ei și le-a zis: „Nu v-am ales eu pe toți doisprezece? Totuși, unul dintre voi este un drac.”

El încearcă să ne scuture întotdeauna. Întotdeauna, El vine și scutură pomul. De ce? Pentru că dacă vă poate scutura jos, nu faceți parte din Rădăcina originală. De aceea, Dumnezeu încearcă să ne scuture întotdeauna zicând: „Nu o puteți avea, nu este pentru voi!” El încearcă să ne scuture, dar Petru nu a putut fi scuturat jos.

Apoi, în ziua de Rusalii, Petru a urcat în camera de sus. El nu înțelegea ce se petrecea și nu-și vedea însărcinarea nici chiar după ce a înviat Isus și L-a văzut înviat. După ce L-a văzut pe Domnul înviat și a vorbit cu El, după ce L-a văzut față în față, Petru a spus: „Mă duc să pescuiesc. Mă întorc la ceea ce înțeleg. Eu înțeleg pescuitul, deci mă voi întoarce la pescuit.” Dar Isus S-a dus să-l întâmpine la prinderea peștelui și să-i dea o însărcinare. După aceea, Petru a mers în camera de sus și a primit Duhul Sfânt, iar atunci s-a schimbat dintr-o dată ceva. Atunci, el a prins o descoperire, iar când au ieșit afară cei din jur au spus: „Oamenii aceștia sunt beți!”, a pășit în față și a spus: „Oamenii aceștia nu sunt beți, cum credeți voi, fiindcă este abia al treilea ceas din zi. Aceasta este ceea ce a spus profetul Ioel.”

Vedeți? Dintr-o dată, Petru a început să le frângă Cuvântul: „Aceasta este aceea, aceasta este aceea!”

Nu veți găsi nici un loc din Scriptură în care Isus a spus aceasta, dar El a zis: „Tată, nu Mă rog doar pentru ei, ci și pentru aceia care vor crede prin Cuvântul lor.” Atunci, Petru a spus ceva ce Isus nu a spus, iar noi trebuie să credem. Iudeii prezenți au spus: „Fraților, ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?”, iar Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos”, iar atunci veți fi mântuiți.

Isus nu a spus niciodată aceasta. Dacă luăm caietul de notițe și spunem că trebuie să spunem numai ceea ce a spus profetul, apoi ne uităm la Petru, ar trebui să spunem că a greșit, dar Petru a știut la ce S-a referit Isus atunci când El a spus ceea ce a spus.

Fratele Branham a spus: „Nu luați ceea ce spun, ci ceea ce am vrut să spun.” Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că este nevoie de descoperire ca să înțelegem ce a vrut să spună el.

Petru a înțeles descoperirea. Unde? În barca în care pescuia? Umblând cu Isus? Nu. În camera de sus, prin botezul Duhului Sfânt. Acolo i s-a întâmplat ceva, dintr-o dată, iar atunci a putut să se identifice cu Cuvântul, după care a putut să spună: „Pocăiți-vă și botezați-vă!” Petru a fost în camera de sus, iar Cuvântul Însuși i-a umplut cu Cuvântul. Atunci, prin descoperire, el a știut exact la ce Se referea Isus; a știut care era Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.

Astfel, în ziua aceea, când a fost întrebat: „Ce trebuie să facem, fraților, ca să fim salvați?”, el nu a spus: „Mergeți la Golgota, luați din sângele care a curs acolo și puneți-l pe pielea voastră.” El nu a spus: „Mergeți și îmbrățișați crucea.”, „Mergeți și umblați pe unde a umblat El”; „Mergeți și găsiți o bucată din haina Lui” sau: „Mergeți și stați în mormântul în care a stat El.” Nu! Petru a spus: „Pocăiți-vă și botezați-vă conform acestei descoperiri proaspete care a venit chiar acum.”

Puteți atinge marginea hainei Sale pe care au rupt-o soldații, puteți s-o atingeți de nenumărate ori și nu se va întâmpla nimic, pentru că atunci Cuvântul a mers mai departe, în ziua de Rusalii a mers într-o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare, iar atunci ai au profețit din nou.

„Eu nu Mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru toți aceia care vor crede prin Cuvântul lor.” Ei nu-L citau pe Isus ci spuneau lucruri pe care Isus nu le spusese niciodată. Cum au putut face aceasta? Prin descoperire, ei au putut să vadă în Cuvânt despre ce vorbea Isus. Ei puteau să vadă la ce se referea El, puteau să vadă profețiile, iar atunci au înțeles la ce se referea Ioel. Atunci, Petru a putut să înțeleagă la ce se referea Isus, atunci a cunoscut Cuvântul pentru ziua sa, așa că cuvintele spuse de el au devenit calea pentru mântuire.

La Rusalii s-a schimbat ceva, iar atunci ei au trebuit să creadă ceea ce a spus Petru. Astfel, ei nu au avut nevoie de o chemare la altar, ci au avut nevoie de un botez. Slăvit să fie Domnul!

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

Cine va crede ceea ce spuneți voi.

În mesajul „Este Răsăritul Soarelui”, scrie:

„Acea este descoperirea divină a Cuvântului făcut trup. Dacă în ziua aceea a fost trup în Fiul, Mirele, astăzi este Trup prin Mireasă. Înțelegeți? Celor ce le veți ierta

păcatele le vor fi iertate, iar celor ce le veți ține, vor fi ținute.”

Acest Cuvânt este Adevărul astăzi. Isus a spus: „Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține păcatele vor fi ținute.” El a pus puterea iertării păcatelor asupra Miresei alcătuite din mai multe mădulare, asupra credincioșilor din acea zi. Înseamnă că ei au în ei înșiși puterea de a ierta păcatele sau de a le ține.

Să citim ca să vedem ce spune mai departe:

„Biserica catolică a luat aceasta și a pus-o pe seama preoților ei, dar aceasta este firesc.”

Ei au spus: „Puteți merge la preot și să vă mărturisiți păcatele, iar el vi le poate șterge.” Aceasta este ceva în totalitate firesc. Aceasta este ceea ce face un om, dar nu există așa ceva: ca voi să-i spuneți ce ați făcut, iar el să vă ierte păcatul. Ei iau acest verset și-l folosesc greșit, iar fratele Branham a spus: „Aceasta este ceva firesc.”

„Fiți atenți la Cuvântul descoperit duhovnicește care a făcut-o!”

Ce anume a făcut Cuvântul? V-a iertat păcatele sau le-a ținut.

„De aceea, El le-a spus să meargă și să se boteze în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. El știa că ei știau Cine era El.”

Așadar, motivul pentru care Isus a spus lucrurile așa cum le-a spus este pentru că El știa că ei vor primi o descoperire și vor ști care este Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Astfel, când Petru a început să predice aceasta, puterea de a ierta sau de a ține păcatele se afla în Cuvântul descoperit duhovnicește, iar cei care-L acceptau primeau iertarea păcatelor, în timp ce cei care-L respingeau nu primeau iertarea păcatelor.

Aceeași putere se află chiar acum în Mireasă pentru că nouă ni S-a dat Cuvântul descoperit pentru această zi, iar când noi aducem Cuvântul, puterea Fiului omului poate să ierte astăzi păcatele de pe pământ. Această putere este încă aici prin slujba Fiului omului. Prin ce? Prin predicare, prin vorbirea Cuvântului descoperit pentru ziua de astăzi, a Cuvântului descoperit duhovnicește. Astfel, când Îl vorbim în fața cuiva, omul acela are șansa ca păcatele lui să fie iertate, dar dacă nu crede, îi vor fi ținute.

„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

Același lucru are loc chiar acum aici, de la acest amvon. Noi stăm aici în locul lui Hristos, ca Trupul lui Hristos Isus, o preoție împărătească, iar ceea ce avem este Cuvântul însângerat al ispășirii, care curge. Există o Ispășire care a fost făcută. Și care este Ispășirea originală în zilele noastre? Cuvântul. Care este Ispășirea? Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Apoi, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, iar acel Cuvânt a fost luat și răstignit pe cruce, bătut în cuie pe o cruce. Cuvântul a sângerat pentru voi, Cuvântul a murit pentru voi. Cuvântul este Cel care a plătit ispășirea noastră, iar acum, când Cuvântul a venit înapoi la deschiderea Peceților, S-a întors Cuvântul deplin, Viața deplină, Aceasta fiind Ispășirea, iar dacă credem aceasta, noi avem Ispășirea prin credință.

Dacă nu credem aceasta, nu va exista mântuire, ci osândire. Nu este nimic altceva decât Adevărul. Este la fel ca întotdeauna, în fiecare veac, în fiecare generație, în fiecare timp. Fiul omului are încă putere să ierte păcatele. Cum? Prin Cuvântul descoperit în mod duhovnicesc. Cine Îl are? Trupul. Unde este sângele nostru? În trupul nostru. Unde Se află Sângele lui Isus Hristos? În Trupul Său, într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, în Mireasa Sa. Ea este Sângele prin Duhul pentru că Duhul, tot ceea ce a fost Hristos, El a turnat în Biserică, în Mireasa Sa, iar dacă tot ceea ce a fost în Hristos a fost turnat în Mireasă, înseamnă că puterea de a ierta păcatele este în Mireasă. Prin ce? Prin descoperirea Cuvântului pentru ziua de astăzi. Când Ea aduce aceasta prin Cuvântul descoperit pentru ziua de astăzi, are puterea de a ierta sau de a ține păcatele.

Știți că în Vechiul Testament era stabilită o preoție, dar preotul nu avea puterea de a aduce înăuntru sau de a lăsa afară. Ei se aflau acolo numai pentru a aduce Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a oferi oportunitatea de a-L păzi. Astfel, oamenii veneau la preot pentru a primi instrucțiuni, iar cei care aduceau un miel, cei care respectau aceasta, primeau salvarea, dar cei care nu respectau aceasta erau osândiți.

Noi suntem o preoție Împărătească și avem Sângele, avem Cuvântul însângerat care curge, avem Ispășirea, Cuvântul original care S-a întors. Cine-L poartă în jur? **Noi** purtăm zilnic în jur Sângele ispășirii, iar când Îl prezentăm cuiva, **în El există puterea de a ierta sau de a ține păcatele.** Dar puterea nu este în preot. El nu

poate face nimic pentru a vă aduce înăuntru sau pentru a vă scoate afară. Puterea este în ceea ce ține preotul în mâna sa, în Sângele care este Viața lui Isus Hristos.

Dacă vă este dată sau nu această putere, depinde de ceea ce credeți. Dacă credeți, este mântuire, dacă nu credeți este osândire. Voi nu sunteți mântuiți prin rugăciune, ci prin credință. Nu sunteți mântuiți prin fapte, ci prin credință. Nu sunteți mântuiți prin faptul că mergeți la biserică, prin cărți care conțin Mesajul, prin casete care conțin Mesajul, nu sunteți mântuiți prin Maleahi 4, ci sunteți mântuiți prin credință. Prin credința în ce? Prin credința în Cuvântul descoperit duhovnicește în ziua voastră.

„Slujitorul Meu Moise a murit. Ridică-te, ia acest popor, treceți Iordanul și stăpâniți țara!” Amin!

Acum nu este ziua să alergăm în jurul unei slujbe profetice, pentru că slujba profetică s-a încheiat. Astăzi este ziua în care trebuie să mergem noi înșine la acel Înger și să luăm Cartea. Ce a făcut Ioan când a mers să ia Cartea? El nu s-a târât, nu a stat în genunchi și nu a plătit un preț, ci s-a dus la El și a cerut Cartea. Ce a cerut el, prieteni? Ioan nu a cerut o operă literară, nu a cerut ceva ce putea citi pentru că a luat Cartea și a mâncat-o. Nu avea nimic a face cu ochii săi pentru că el nu a căutat ceva ce putea citi. Dar ce a căutat el? O descoperire. „Am luat Cartea”, dar nu ceva ce pot citi, ci Ceva ce pot lua în mine și cu care pot deveni una, ceea ce pot înțelege, ceea ce îmi este descoperit mie.

Astfel, el a luat Cartea și a mâncat-o. În gura lui a fost dulce ca mierea, dar în pântecul său, după ce a digerat-o și a devenit una cu Ea, după ce a trebuit s-o trăiască, pântecul său a devenit amar. De ce? Pentru că Viața lui Isus Hristos înseamnă respingere. Astfel, dacă trăim Viața lui Isus Hristos, noi trebuie să suferim respingerea. Și este amară.

Apoi, El a spus: „Procește din nou.” De ce trebuie să mâncăm Cărticica? Pentru că trebuie să profețim din nou. De ce? Pentru că suntem o preoție împărătească, iar mântuirea se bazează pe Cuvântul descoperit duhovnicește pentru ceasul nostru. Acesta nu este un timp în care să mai spunem: „În urmă cu cincizeci de ani a fost pe pământ un profet.” Ziua aceea a venit și a plecat, dar astăzi există un Trup al lui Isus Hristos care se manifestă pe pământ, există o Mireasă a lui Hristos alcătuită din mai multe mădulare, este a doua venire a lui Hristos. Cum vine El? În chipul Miresei. Noi putem alerga în jur și să strigăm: „Profetul, profetul, profetul”,

„Minuni, minuni, minuni” și să trecem pe lângă ziua în care trăim. Aceasta este ziua în care trebuie să se manifeste Mireasa, este timpul ca Mireasa să dea Cuvântul, este timpul ca Mireasa să fie preoția împărătească, este timpul ca păcatele oamenilor să fie iertate sau ținute.

Noi nu avem puterea să aducem pe cineva înăuntru și nici să scoatem afară. Puterea nu este în noi, dar noi avem Cuvântul însângerat care curge. Dacă ei Îl primesc este Viață, iar dacă Îl resping este moarte. Amin!

În predica „De ce păstori”, fratele Branham a spus următoarele în rugăciunea sa:

„Doamne Isuse, acum ei sunt în mâinile Tale. Eu mă rog ca cei care nu-L au pe Hristos, Mesia, să-și deschidă inimile în seara aceasta (iar Hristos este Cuvântul, Cuvântul uns făcut trup).”

Poate zici: „Eu Îl iubesc pe Isus.” Atunci trebuie să iubești Cuvântul uns făcut trup. „Îl vreau pe Hristos.” Atunci, trebuie să vrei Cuvântul uns făcut trup, pentru că dacă respingeți Cuvântul, Îl respingeți pe Hristos.

Câți dintre noi Îl iubim pe Domnul? Amin! Mântuirea nu are nimic a face cu ceea ce facem noi pentru aceasta. Femeia care i-a spălat picioarele cu lacrimile ei și l-a șters cu părul ei, nu a putut să facă nimic pentru mântuirea ei. Nu exista nimic s-o poată face demnă. Nu exista destul timp pentru ca ea să îndrepte totul în viața ei, dar ea a văzut Cuvântul manifestat pentru ziua ei, s-a recunoscut ce era și s-a predat, iar El a spus: „Credința ta te-a mântuit.”

Mântuirea este bazată pe credință. Pe credința în ce? În Hristos. Cine este Hristos? Cuvântul uns, Cuvântul descoperit duhovnicește pentru ziua noastră. Câți dintre noi Îl iubim pe Hristos? Câți dintre noi avem credința care vine dinăuntru și spune: „Acesta nu este altceva decât Adevărul.”

„Scrie o Carte despre aceasta, explică totul.”

Nu pot face aceasta, dar știu că este Adevărul. Aceasta este mântuirea, prieteni, iar acum avem puterea să oferim și altcuiva aceeași putere. Acum, Fiul omului are puterea să ierte păcatele pe pământ.

„Nu Mă rog numai pentru ei, ci și pentru toți aceia care vor crede pe baza Cuvântului lor.”

Mireasa are o slujbă puternică. Doamne, ajută-ne să fim credincioși. Amin.